

[Mimi Jakobsen]

Vi mener, at den model, der ligger nu, på en mere jævn måde fordeler byrderne, således at de, der har disse specielle sygdomme, ikke bliver særlig ramt, og det mener vi bestemt også må være maksimum af, hvad vi kan acceptere.

Den stilfærdige tilfredshed er vel også betinget af, at der så er nogle ting, vi må leve med. Vi ser, at regeringen i Budgetredegørelsen stadig væk flirter med skattelettelse, til trods for at man nu vedtager en finanslov, der rent faktisk øger borgernes udgifter på forskellige områder, uden at der er skattelettelse indbygget i denne finanslov. Det kan vi så acceptere, men det undrer os, at en regering, der er så opmærksom, som den er, på betalingsbalanceunderskudsproblemerne, samtidig kan blive ved med at flirte med skattelettelse i de personlige indkomster.

Hr. Behnke spurgte tidligere på dagen, hvordan det mon kunne være, at der ikke stod tusinder på Slotspladsen og demonstrerede mod skattetrykket. Hr. Behnke mente, det skyldtes dovenskab. Jeg tror, der er en helt anden forklaring, hr. Behnke. Jeg tror, forklaringen er den, som jeg hørte fra en mand, jeg talte med forleden dag, der betalte en meget høj skat. Jeg havde ventet at få den sædvanlige sang om, at det var også for galt osv., men så sagde han: Nej, ved du hvad, min kone og jeg har for det første et handicappet barn, der må leve på en institution. Det ved vi godt koster et par hundrede tusinde kroner om året. Og så har jeg i øvrigt en gammel mor på et plejehjem. Det koster vel andre 200.000 kr. om året, så jeg føler egentlig, at jeg næsten lever gratis i det danske samfund. Og det var et menneske med en høj skat.

Sandheden er jo, at de fleste af de skatteborgere, som føler sig så betyngede, faktisk får mere i offentlige ydelser i løbet af deres liv, end de betaler i skat. At der så er nogle højt lønede, der må give et ekstra bidrag, det finder også CD rimeligt.

Men at tale om skattelettelse i den personlige indkomst nu – jeg ved godt, der ikke er tale om 1989, men det bliver stillet i udsigt – det mener vi faktisk ikke hører nogen steder hjemme.

For Centrum-Demokraterne må det være et krav, at bliver der mulighed for skattelettelse – vi tvivler stærkt, må jeg sige – men skulle der blive mulighed, så må det være nogle helt målrettede skattelettelse, der går i retning af at opfylde et af to formål: det ene er at øge den priva-

te opsparing, det andet er at give en nødvendig tilpasning til vores debut i det indre marked. Det må være de to områder, vi skal satse på, hvis der overhovedet skal være tale om skattelettelse.

Hvad angår den private opsparing, kunne man måske forestille sig en nedbringelse af lejeværdien i takt med ekstraordinære afdrag på gæld i huset. Det har to formål: dels at man ville føle sig tilskyndet til denne opsparing i ejendommen, dels at det ville lette en hel del af de problemer, som vi alle hører om fra ældre mennesker, for hvem lejeværdien og den manglende gæld i huset paradoksalt nok giver økonomiske problemer.

En anden måde kunne være arbejdsmarkedspensionerne. Jeg ved godt, at økonomerne efter sigende er vildt uenige om, hvilke bidrag det vil give til den private opsparing. Det kommer naturligvis også an på, hvordan lønniveauet samtidig fastsættes.

Vi mener stadig væk, at uanset denne uenighed bør man skride til og få etableret disse arbejdsmarkedspensioner. Men vi mener også, at der ikke i den forbindelse skal være tale om, at enten én stor fond eller tre store fonde eller fem store fonde nu skal til at manøvrere rundt med dansk erhvervsliv. For at få det rette psykologiske klima omkring denne arbejdsmarkedspension tror vi, det vil være en god idé, at den enkelte lønmodtager har en meget tæt tilknytning til sine egne penge.

Vi ser gerne, at man selv bestemmer – inden for visse muligheder, naturligvis – hvordan man vil placere de penge. Afgørende er det, at man har føling med det, at man ved, at nu har jeg så og så meget, og nogle år har jeg så og så meget, og min rentetilskrivning giver mig så og så meget.

Men vi ser det som en absolut nødvendighed, at man går ind i disse konkrete ting og ikke mere bare har overvejelser omkring dem, for det bliver ikke ved med at gå. I øvrigt tror jeg også, mange vil være enige i, at en fortsat skattefinansiering af forhøjelsen af folkepensionen til det niveau, som vi alle egentlig godt kunne tænke os at den var på – ikke mindst når vi kommer i den alder – ikke er mulig i det danske samfund fremover. Der må noget mere til.

Med hensyn til tilpasningen til det indre marked og skattelettelse i forbindelse hermed tænker vi naturligvis på hele afgiftsdiskussionen, og vi tænker på erhvervsskatterne.